

Sygn. akt: I C 173/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2018 roku w C.

sprawy z powództwa **C. (...)** z **siedzibą w W.**

przeciwko Z. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 173/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód C. (...) z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej Z. S. kwoty 1.772,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że pozwana w dniu 23 kwietnia 2009 roku zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. będącego następcą prawnym (...) Bank (...) S.A. umowę karty kredytowej nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego umowa została wypowiedziana, a kwota należności głównej stała się w całości wymagalna.

W dniu 13 czerwca 2017 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. dokonał przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz D. (...) z siedzibą w W. cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Następnie w dniu 29 września 2017 roku D. (...) z siedzibą w W. zawarł umowę przelewu wierzytelności z C. (...) z siedzibą w W. obejmującą wierzytelność wobec pozwanej, na skutek czego C. (...) z siedzibą w W. stał się wierzycielem Z. S..

Powód wezwał pozwaną do zapłaty wierzytelności, którą nabył na podstawie w/w umowy cesji.

W dniu 15 lutego 2018 roku Referendarz Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie postanowił przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Człuchowie, gdyż stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

W dniu 22 maja 2018 roku pozwana Z. S. na rozprawie podniosła zarzut przedawnienia i wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sądu ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2009 roku pozwana Z. S. zawarła z (...) Bank (...) S.A. którego następcą prawnym został (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę karty kredytowej nr (...). Na podstawie tej umowy Bank przyznał pozwanej limit kredytowy w kwocie 2.200,00 zł, który zobowiązała się zwrócić na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego umowa została wypowiedziana w dniu 6 kwietnia 2010 roku, a kwota należności głównej stała się w całości wymagalna.

bezsporne - umowa pożyczki gotówkowej z dnia (...) k. 80-82, wyciąg z elektronicznego załącznika nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13 czerwca 2017 roku, k.16,

Z uwagi na fakt, iż pozwana Z. S. nie wywiązała się z warunków przedmiotowej umowy, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił w dniu 17 listopada 2010 roku bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko dłużnikowi Z. S. na łączną wymagalną kwotę 1.890,90 zł. Bank zwrócił się do Sądu Rejonowego w Człuchowie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu przez siebie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2010 roku wydanym w sprawie I Co (...) Sąd Rejonowy w Człuchowie nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W..

bezsporne - bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 16/12/2010r. wydanym w sprawie I Co (...), k. 83-84,87-89,

Na podstawie otrzymanego tytułu wykonawczego pierwotny wierzyciel (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wszczął postępowanie egzekucyjne w sprawie (...) przeciwko dłużnikowi Z. S. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C..

bezsporne – pieczęć komornika na I tytule wykonawczym, k.89,

W dniu 13 czerwca 2017 roku (...) Bank S.A. dokonał przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz D. (...) z siedzibą w W. cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Następnie w dniu 29 września 2017 roku D. (...) z siedzibą w W. zawarł umowę przelewu wierzytelności z C. (...) z siedzibą w W. obejmującą wierzytelność wobec pozwanej, na skutek czego C. (...) z siedzibą w W. stał się wierzycielem Z. S..

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 29/09/2017r. k. 22-79 wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 16-17

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 27 grudnia 2017 roku.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenia z nabytej na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 września 2017 roku przysługującej D. (...) z siedzibą w W., który w dniu 13 czerwca 2017 roku nabył wierzytelność wobec pozwanej od następcy prawnego wierzyciela pierwotnego (...) Bank S.A. z siedzibą we W., który scedował na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku nie wywiązania się przez pozwaną z warunków umowy o kartę kredytową zawartej z tym bankiem w dniu 23 kwietnia 2009 roku. Pozwana Z. S. nie kwestionowała faktu, że była zobowiązana w stosunku do banku z tytułu przedmiotowej umowy bankowej, jednak podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Zarzut podniesiony przez pozwaną jest najdalej idącym zarzutem, który w pierwszej kolejności podlegał rozpatrzeniu.

Z dołączonej do akt niniejszej sprawy umowy o kartę kredytową wynika, iż umowa ta została zawarta w dniu 23 kwietnia 2009 roku, jednak z uwagi na fakt, iż pozwana nie wywiązała się z warunków przedmiotowej umowy, (...)

Bank (...) S.A. z siedzibą w W., w dniu 6 kwietnia 2010 roku wypowiedział umowę o kartę kredytową, a w dniu 17 listopada 2010 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanej i zwrócił się do Sądu Rejonowego w Człuchowie o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności na swoją rzecz. Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2010 roku wydanym w sprawie I Co (...) Sąd Rejonowy w Człuchowie nadał klauzulę wykonalności przedłożonemu przez Bank bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Na podstawie otrzymanego tytułu wykonawczego pierwotny wierzyciel wszczął postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C..

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu, przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2). . Podkreślić przy tym należy, że w myśl art. 513 § 1 k.c dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kwoty 1.772,48 zł wraz z odsetkami. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Terminy przedawnienia roszczeń majątkowych reguluje przepis art. 118 kc (stanowiący *lex generalis*), który wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone przez powoda bez wątpienia związane było z prowadzoną przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. działalnością gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Jak wynika z treści przepisu art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo wynikającym z właściwości zobowiązania. W doktrynie określa się wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. Stanowi to początek biegu przedawnienia.

Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art. 123 § 1 k.p.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia).

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Należy zauważyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2 kc sam upływ terminu przedawnienia nie wywołuje skutku przedawnienia, lecz powoduje powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95). Ten przeciwko komu roszczenie przysługuje, zachowuje pełną swobodę korzystania z przedawnienia, chyba że po upływie terminu przedawnienia, zrzeka się tego zarzutu. Pozwana w niniejszej sprawie nie zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie można pominąć uchwały z dnia 9 czerwca 2017 roku sygn. III CZP 17/17, w której Sąd Najwyższy stwierdził wprost, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu

tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza nie będącego bankiem.

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy odniósł się do dotychczasowych poglądów odnośnie korzystania przez nabywcę wierzytelności z przerw biegu przedawnienia wynikających z podjęcia określonych czynności na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Powołał uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 (OSNC 2017, nr 5, poz. 55), której wnioski zostały podzielone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 października 2016 r., III CZP 60/16 (nie publ.). Orzeczenia te wyrażają ogólną myśl, że przerwa biegu przedawnienia wynikająca z dokonania czynności związanych z bankowym tytułem egzekucyjnym odnosi skutek wyłącznie wobec podmiotu, który mógł wystawić ten tytuł i dochodzić na jego podstawie roszczeń. W konsekwencji, jeżeli nabywca wierzytelności nie może posługiwać się bankowym tytułem egzekucyjnym, przerwa biegu przedawnienia nie odnosi wobec niego skutku; z chwilą przeniesienia wierzytelności traktuje się ją tak, jak gdyby nie miała miejsca. Konkluzja ta została sformułowana przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do wniosku o wszczęcie egzekucji jako zdarzenia przerywającego bieg przedawnienia, można jednak odnosić ją także do innych czynności procesowych, których podstawę stanowi bankowy tytuł egzekucyjny, w tym do wniosku o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności. Skutki przerwy biegu przedawnienia wywołanej przez zbywcę wierzytelności odnoszą się z zasady także do cesjonariusza. Nabywa on wierzytelność w takim kształcie, w jakim przysługiwała ona zbywcy, także pod względem "stanu" jej przedawnienia. W konsekwencji, jeżeli bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu, cesjonariusz - wstępując w sytuację, w której w chwili zbycia wierzytelności pozostawał cedent - zostaje objęty skutkami tej przerwy.

Zdaniem Sądu Najwyższego ogólne reguły nie mają zastosowania do przerwy biegu przedawnienia, która została spowodowana dochodzeniem roszczenia na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. W odniesieniu do tego tytułu zachodzi wyjątek od zasady, zgodnie z którą nabywca wierzytelności przejmuje ją w takiej postaci, w jakiej przysługiwała ona zbywcy. Jeżeli podstawę przerwy biegu przedawnienia stanowiła czynność związana z bankowym tytułem egzekucyjnym, skutki tej przerwy są uzależnione od charakteru podmiotu, który nabył wierzytelność. Może on powołać się na przerwanie biegu przedawnienia przez cedenta jedynie wtedy, gdy sam może posłużyć się w obrocie bankowym tytułem egzekucyjnym. Przemawiają za tym stanowiskiem zarówno względy konstrukcyjne, jak i aksjologiczne; bankowy tytuł egzekucyjny, będąc przywilejem dostępnym jedynie wybranej grupie wierzycieli, nie może być stosowany w nadmiernie szerokich granicach, tj. służyć także innym podmiotom, którym ustawodawca nie przyznał możliwości posługiwania się takim tytułem. Założenie to wzmacnia argumentacja, oparta na uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny regulacji dotyczącej bankowego tytułu egzekucyjnego za sprzeczną z Konstytucją (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, OTK-A Zb.Urz. 2015, nr 4, poz. 46).

Reasumując Sąd Rejonowy stoi na stanowisku, że przerwanie biegu przedawnienia na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności jest związane tylko z podmiotami uczestniczącymi w tym postępowaniu i na podstawie tego tytułu, w granicach ukształtowanych klauzulą wykonalności. Powód jako nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabył wprawdzie wierzytelność tożsamą z wierzytelnością (...) Bank S.A. z siedzibą w W. jako następcą prawnym (...) Bank (...) S.A., lecz nie wszedł w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwaniem biegu przedawnienia i jego rozpoczęciem na nowo. Wszelkie czynności podejmowane przez poprzednika prawnego powoda, którym był Bank w celu wyegzekwowania należności przerywające bieg terminu przedawnienia nie mogą być zarachowane na konto obecnego wierzyciela nie będącego bankiem.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że roszczenie wynikające z tytułu umowy bankowej uległo przedawnieniu. W niniejszej sprawie umowa z Bankiem zawarta została w dniu 23 kwietnia 2009 roku. Do akt nie został dołączony dokument wypowiedzenia zawartej umowy, jedynie z załączników (K.16-17) wynika, iż umowa bankowa została wypowiedziana pozwanej przez wierzyciela pierwotnego w dniu 6 kwietnia 2010 roku. Pozwala to ustalić wymagalność dochodzonego roszczenia od dnia wypowiedzenia umowy. Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. Wobec powyższego przyjąć należy, iż roszczenie, uległo przedawnieniu w dniu 7 kwietnia 2013 roku. W tym miejscu podkreślić należy, że okoliczności faktyczne, wskazujące na termin wymagalności kwoty kapitału, zwłaszcza wobec podniesionego zarzutu przedawnienia winien

wykazać powód, jeżeli w jego ocenie zarzut ten byłby niezasadny. Powód winien załączyć do pozwu bądź do dalszych pism procesowych odpowiednie dokumenty, w świetle których Sąd mógłby ustalić precyzyjnie termin wymagalności roszczenia i ocenić podniesiony zarzut przedawnienia, jeżeli powód chciałby wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne z twierdzenia, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Powód nie uczynił jednak zadość powyższemu, w szczególności nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów pozwalających na identyfikację zadłużenia pozwanej - wskazujących na wysokość zadłużenia/zobowiązania oraz terminów jego powstania, postawienia w stan wymagalności całego zadłużenia itp. W związku z powyższym, biorąc pod uwagę dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, należało uznać, że roszczenie uległo przedawnieniu. Sąd zobligowany był bowiem do oceny podniesionego zarzutu, w świetle dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a ich treść jest niewystarczająca do obalenia zgłoszonego przez pozwaną zarzutu.

Mając powyższe na uwadze trzeba stwierdzić, że trzyletni termin przedawnienia dochodzonego roszczenia upłynął przed wniesieniem pozwu, wobec czego podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia powoda musiał być uznany za zasadny.

W tym stanie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.